

Relațiile teatrului cu publicul tânăr nu se mărginesc însă, desigur, la aspectul repertoriului. Ele abia de aici încep. Pentru că e vorba de un fenomen complex, cu o sumedenie de implicații, în cadrul căruia revin obligații ambilor termeni ai acestei relații. Nu vom stăruia aici asupra necesității — extrem de însemnate — ca, în domeniul activității cultural-educative desfășurate de organizațiile U.T.C., de asociațiile studentești, de cadrele didactice din școli și facultăți etc., să se acorde un interes sporit pentru antrenarea tinerilor muncitori, a elevilor și a studenților la spectacolele de teatru. Preferăm să menționăm câteva din acțiunile speciale întreprinse de teatrul nostru pentru a veni în întâmpinarea tinerilor spectatori, ca și unele proiecte pe care intenționăm să le realizăm de acum înainte.

În cursul anului 1968, Teatrul „Bulandra” a dat o serie întregă de spectacole anume pentru tineret, dintre care 37 pentru elevi și 16 pentru studenți. O acțiune deosebită a fost organizarea la Sala Palatului a unui spectacol pentru elevi cu *Lucașărul* de Delavrancea, realizat cu sprijinul Inspectoratului școlar al Municipiului București. Tot *Lucașărul* a fost prezentat și recent, cu prilejul unei manifestări festive consacrate aniversării Unirii Principatelor, realizată în colaborare cu Liceul nr. 32 din București special pentru elevii acestei școli.

În afara spectacolelor prezentate integral pentru tineret, teatrul nostru se străduiește să asigure difuzarea săptăminală a circa 1.000—2.000 de bilete la spectacolele noastre, prin Casa de cultură a studenților, prin delegați ai institutelor politehnice, Agronomic, de Științe economice, ai Universității, precum și prin sectoarele U.T.C. și prin profesorii-diriginți din școli. Trebuie să remarcăm faptul că am reușit o pătrundere mai eficientă în mediul școlar, unde și preocupările cultural-educative ale cadrelor didactice sînt mai active. În schimb, considerăm că mai avem mult de făcut pentru a stabili relații mai strînse cu tineretul din întreprinderi și uzine și cu studenții. În special nemulțumește numărul redus de studenți care vizonează spectacolele noastre (în 1968 circa 6—7.000 de studenți într-un total de 230.000 de spectatori), ceea ce reclamă o mobilizare a tuturor resurselor organizatorice pentru a redresa situația.

Intenționăm să organizăm, începînd cu stagiunea viitoare, pe scena sălii Studio, matinee pentru tineret, care vor cuprinde conferințe privind momente din istoria teatrului, urmate de exemplificări din opere dramatice, în interpretarea actorilor teatrului nostru.

## JULES PERAHIM

### AFIȘE, PROGRAME: MATERIALE DE CULTURĂ

Deși se vorbește insistent, cred că televiziunea — prin specificul său — nu este și nu va putea fi o concurență serioasă a teatrului, în măsura în care acesta își stabilește și stabilizează coordonatele, adevăr știut de mii de ani. Oricum, teatrul poate și trebuie să se apropie de spectator, de spectatorul tânăr, receptiv în mod deosebit, printr-o grafică publicitară ce tinde spre perfecțiunea unei arte adevărate. În acest sens, programul nu este o simplă bucată de hîrtie tipărită, ci un material de cultură activ. E relevabilă de altfel tendința aproape unanimă a teatrelor — și a celor din provincie — de a năzui spre realizarea unor programe interesante și artistic prezentate. În ceea ce privește afișul — această antenă a teatrului întinsă către spectatori —, cred că el trebuie să definească nu *originalitatea* creatorului plastic, ci *profilul, personalitatea* teatrului respectiv. Pentru a atrage, pentru a invita către sală, afișul trebuie deci să definească esențializat tot ceea ce poate sugera orientarea, tendința teatrului pe care-l oglindește. Afișul, programul devin și pentru tineri materiale de cultură și culturalizare. Poate că n-ar strica să se încerce ca afișele să urmărească ascendent *lansarea* unui spectacol, etapele sale pregătitoare. În acest fel, afișul devine o lupă care polarizează razele activității teatrului respectiv.

Există acum o tendință efervescentă de a se crea afișe, programe, atracțioase, de bun-gust, problemele afișului de spectacol fiind chiar obiect de studiu la Institutul de Artă Plastică. Desigur, problema nu o poate rezolva numai graficianul, ci ea se integrează concepției generale regizorale a spectacolului, stilului acestuia, stilului teatrului.